Осінні вечори, такі густі, як вина,
Що добру сотню літ простояли в льохах
Заможної та славної родини;
Тягучі, наче мед, і тихі, наче плач
Ображеної бозна-чим дитини,
Що схлипує, сховавшись у кутку,
Між іграшок улюблених та книг,
І засинає там, згорнувшись у клубок,
А сльози непомітно висихають,
І посмішка зростає, несвідома,
На безневинних, точених устах…

Осінні вечори, сумирний прах
Уже згасаючого року, у якому
Де-де ряхтять зірки. Волога втома —
А чи ріденька мряка — копотить
У присмерках поверненого дому,
У голих вербах на порожнім оболонню,
І лет незримої у темряві ріки
Прочути можна, як і крові рух
У дужих та вузьких зап’ястях рук,
Що ними пестив молодих коханок,
Гострив ножа або тримав перо.

Осінні вечори, дарунок виногрон
Зі стародавньої, шляхетної лози,
Дбайливо поналивані у чари золоті,
Прикрашені фамільними гербами
Й рубінами конаючих сонéць, —
Ми повагом пригублюємо вас,
І тішимось найтоншим ароматом,
Ледь схожим на забутий дух троянди.
Очікуємо вторгнення снігів,

Святих і безпорадних наших слів
Перебираємо, забувши їх, ружанці…

Нестерпним видавалося уранці
Тривання це, абсурдне і бліде,
Перенаповнене чужими голосами;
Вульґарні та несамовиті сцени
Одна з-поперед одної спішили
Постати в очу нам,
Зостатись там навічно,
Не допускаючи картин та образів,
Які гніздилися ув іншій парадигмі
І гордували тлумами старців,
Поширених понад усяку міру.

Ховали ми зідхання потай миру
І стежили, як нерухомо плив
Динарій кесаря по небі голубому, —
Недурно ж воно мало барву пекла,
Затяте в неосяжності своїй,
Позбавлене кордонів і належне
Усім, усім, усім — немов повія,
Стара, безноса, франсувата шльондра,
Якої, втім, ніхто уже не хоче,
Гидкої у ласкавості своїй,
Зловісної у смороді любови.

О відсторонені і горді сови!
Куди зникає ваш безшумний лет,
Коли застугонять копита дужі
Юрби кентаврів пролетаріату,
Коли сирени та фотомоделі
Заскиглять навісний солодкий спів?
Тоді ви сидите в гаю олив;
Егіда совоокої богині

Ховає спокій ваш у власнім тіню,
І вас немає в очевиднім світі,
В той час, коли ви є у сні або у міті;

Та як дешеві ті парфуми, що розлиті
Незґрабною мужичою рукою,
Вивітрюється день і ущухає
Несвітське ревище півдиких табунів;
Тоді розплющуються очі самовиті, —
Хтонічною пітьмою оповиті,
Летять осінніми пустелями птахи
Цнотливої та мудрої Атени;
Тоді здригаються профани й дилетанти —
Цей лет у їхній знаковій системі
Віщує смерть близьку та пожарú.

Але для нас то час святої гри, —
Дістаньте бісер, свині вже поснули!
Радійте, сови! Тіштеся, майстри!
Холодний, чистий вітер верховин
Летить у вікна, навстежи отверті,
В потужній і доладній круговерті
Прасимволи гуртуються ясні.
Акомпанує вправно сивий Бах
Тій пісні, що співає юний Бог, —
І ніч осінню, і осінню вічність
Їм любо промузичити удвох.

Осінніх вечорів правдива шляхто,
Бібліотеко найдорожчих книг,
Струнка, нікому не належна вежо!
Як добре буде повернутися з доріг
У справжнє небо, де справдешній дім,
І випити холодного вина,
Милуючися полум'ям гарячим,

І заспокоювати дівчину, що плаче, —
Такі роки одна була вона.
Тим часом там, за вікнами вузькими,
Летітимуть сніги, сніги, сніги…

Додайте нам, нетоптані, снаги, —
Недо-буття і подорож тривають.